

Kycklingslaktaren och en mor med råg i ryggen

Ibland kommer jag att tänka på två episoder: den första är knuten till den helige Josemaría och hans ord om det fjärde budet: ”Hedra din fader och din moder”, som han kallade det ”ljuvaste budet”; den andra har att göra med ett inlägg i en radiodebatt.

2008-11-26

Förmodligen hade de inbjudna till debatten i radio inte några klara idéer om Verket och jag ringde åtskilliga samtal för att klargöra en rad frågor, som jag tyckte var viktiga. En av de inbjudna sa till mig vid en viss punkt av samtalet:

– Alla medlemmar i Opus Dei har en akademisk examen...

– Jag arbetar faktiskt på ett slakthus för kycklingar. Min uppgift består i att ta vara på köttet från den vänstra vingen på kycklingen, svarade jag. Och han som frågade visste inte hur han skulle gå vidare.

I fortsättningen hävdade en annan att medlemmarna i Opus Dei blir skilda från sina föräldrar. Denna gång lyfte min mor, som lyssnade på debatten och är en förtjusande dam med råg i ryggen, telefonluren och ringde direkt till programmet och sa:

– Jag är mamma till den unge mannen, har ni något problem? ...

Åren har gått – ungefär 25 år – och vi har kommit till den andra episoden. Livet har gått vidare och mina föräldrar, Gud vare tack, bor fortfarande med mig. Jag säger med mig, för ända till för tre år sedan var det jag som bodde med dem.

År 2002 hade jag flyttat till Pamplona för att doktorera och skriva min avhandling, sedan jag väl fått min examen i spansk filologi. Därför, efter 42 år, slutade jag bo ihop med mina föräldrar.

Min mor var litet sjuklig, men familjeläkaren sa till mig att symptomen var typiska för äldre personer. Efter att ha talat med de mina, kom vi fram till att jag kunde flytta till Navarra för att komplettera studierna. Mina föräldrar var då 78 och 79 år.

Två och ett halvt år efter det jag kommit till Pamplona fick min far ett slaganfall och vänstra halvan av kroppen blev förlamad; och hos min mor diagnostiserades efter ett besök av en specialist en ganska långt framskriden Alzheimer.

Då jag insett vad som hände med mina föräldrar, övergav jag mina studier i Pamplona och återvände till min födelsestad för att hjälpa dem. Jag gick tillbaka till mitt arbete som lärare på skolan Altocastillo, men bara på förmiddagarna. Jag bad att få förkortat schema, för på eftermiddagen och natten måste jag ägna mig åt mina föräldrar. Jag har anställt en dam som hjälper dem under de timmar då jag är i skolan, och när jag kommer tillbaka från skolan tar jag över deras skötsel till följande dag, när det är dags för mig att gå till jobbet.

Tack vare den helige Josemaría har min far tillfrisknat på ett mirakulöst sätt. Han har återfått rörelseförmågan och klarar sig själv. Läkarna kan fortfarande inte förklara det; de har faktiskt sagt att han skulle förbli sängliggande till dess han skulle dö. Numera behöver han inte någon hjälp.

Min mor förlorar sina förmögenheter litet i sänder. Hon behöver assistans 24 timmar om dygnet: man måste lyfta upp henne ur sängen, tvätta henne, ge henne mat etc. Hon känner inte längre igen någon och ibland vet hon inte var hon är och blir orolig. Då försöker jag lugna henne och tar ut henne på en promenad i rullstol. Under en tid kunde vi inte sova på natten; ibland när hon var nervös, tog jag ut henne på gatan även om det regnade, om det var åska, om det var kallt, eller hett osv.

De som har denna sjukdom – specialisterna kan inte förklara det – blir oroligare mot kvällen. Då måste jag rusta mig med tålamod och försöka lugna henne genom att distrahera henne, för det finns inga mediciner som kan göra henne lugn. Läkaren säger att det bästa är att försöka avleda hennes tankar och behandla henne som ett barn på tre år. Och det försöker jag göra.

Det viktigaste jag kan göra nu, om jag följer den helige Josemarías rekommendationer, är att ägna mig åt mina föräldrar, liksom de ägnade sig åt mig, när jag var yngre. När jag vårdar mina föräldrar utför jag Guds Verk, för i dem ser jag Kristus, och när jag är dödstrött ser jag på Herrens kors och minns versraden från Matteus: *”Om någon vill gå i mina spår, måste han förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig”* (Matt 16: 24).

Allteftersom tiden går och jag blir allt mer vuxen genom det som jag ser i skolan och det som mina vänner och bekanta som är äldre än jag berättar för mig, blir jag medveten om att jag inte är någon martyr, för det finns de som har det värre än jag. Jag försöker ingjuta mod i dessa personer, så att de i allt det svåra kan se Herrens kors.

I det samhälle där jag bor är vi 13 000 invånare, vi känner varandra nästan alla, och vi har bildat ett Alzheimer-sällskap. Den kommunala administrationen ger oss all tänkbar hjälp för att stödja sällskapet, och vi har tagit kontakt med prästerna på orten för att de ska hjälpa våra sjuka andligen.

När jag går på gatan i samhället hejdar mig folk och frågar hur det står till med mina föräldrar, och ibland uppmuntrar de mig och gratulerar mig till det arbete som jag

utför för de mina. Då minns jag det ”ljuvaste budet” i de tio budorden, som den helige Josemaría talade om, och mitt inlägg i ett radioprogram.

Gabriel Robledillo Amezcua är adjungerad i Opus Dei.

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/kycklingslaktaren-och-en-mor-med-ragi-ryggen/> (2026-04-12)